

fra alle Indtægter skulde drages 5—600 Kr., er jeg ikke i Tvivl om, at Landstinget, endogsaa de frikonservative, vilde være gaaede med dertil.

I øvrigt skal jeg kun sige, at jeg tror, at den Fortolkning, som er bleven brugt, og som det ærede Medlem for Løvelkredsen (Anders Nielsen) omtalte forleden Dag, at Indtægter, som ikke ifalde Statsskat, ere undergivne et fuldstændig frit Skøn, er urigtig, og at den, hvis den kunde komme for Domstolene, ikke vilde holde sig. Den kan imidlertid ikke komme for Domstolene, det er den eneste Chance, den Fortolkning har. Jeg mener i øvrigt, at vi komme til at revidere paa dette Punkt. Det ærede Medlem for Løvel sagde forleden paa en meget statsmandsmæssig Maade: Ja, naar denne Lov ikke virker ordentlig, kan det enten være Ligningskommissionens eller Lovens Skyld. Hvad nu egentlig Resultatet er, havde jeg ventet at faa det at vide af det ærede Medlem, men jeg i alt Fald er ikke i Tvivl, jeg ved ganske bestemt, at det er Lovens og ikke Ligningskommissionens Skyld. Jeg skal yderligere gøre den Bemærkning, at jeg tror, at en Revision er nødvendig, og jeg vil ærlig sige — jeg taler ikke her i Tilslutning til mine Partifæller, i alt Fald ikke til dem alle —, at jeg synes, vi skulde gøre Skridtet fuldt ud i det Øjeblik, vi gaa til en Revision af den kommunale Skattelov, ved at ophæve den Taabelighed, som det i og for sig er, at have en kommunal Indkomstskattelov efter et Princip og en Statsindkomstskattelov efter et andet Princip. Jeg vil anse det for fuldt ud rigtigt, om den kommunale Indkomstskattelov kom til at følge den statslige Indkomstskattelov baade med Hensyn til Fradragene og den moderate Progression. Jeg tror, at det vilde være rigtigt, og det kunde ogsaa faa Indflydelse paa andre Punkter, men det er, som sagt, kun en Bemærkning, jeg gør paa egne Vegne. Jeg tror, den Vej vilde være den rigtige, at vi efterligne Frankrig og Tyskland, der have det saaledes, at deres kommunale Indkomstskat er en additionel Skat, en Tillægsskat, der opkræves med visse Procenter af den statslige Indkomstskat. Jeg vil for øvrigt sige, at for saa vidt Landstinget med Hensyn til den kommunale Indkomstskat ønskede, at der skulde være visse Grænser for Kommunens Ret til at sætte i Indkomstskat, paa hvilken Maade den vilde, gør jeg fuldstændig denne Tanke til min egen, thi jeg finder den fuldstændig rigtig. Staten kan ikke have, at den enkelte Kommune kan tillade sig alle

mulige Eksperimenter paa dette Omraade, alt efter det tilfældige Flertal, der i Øjeblikket staar for Styret. Den ene Dag kunne vi faa et Eksperiment, saa væltet det vedkommende Flertal, og næste Gang faa vi det stik modsatte Eksperiment. Man kan ikke have den Slags Ting som, at f. Eks. — jeg ved ikke, om det var i Nibe eller Løgstør — Indkomstskatten stiger fra 1 til 14 pCt. Det er i Virkeligheden den rene Taabelighed. Naar det blev forlangt, at der skulde følges nogenlunde ensartede Regler over hele Riget, var det i Virkeligheden — det er ogsaa indrømmet af Flertallet — et sundt og rigtigt Forlangende og i de vedkommende Byers egen Interesse.

Endnu skal jeg kun gøre den Bemærkning, at hvis der er meget stor Utilfredshed med den kommunale Skattelov, og Vælgerne føle sig piskede med Svøber af de kommunale Skatter, ville de føle sig piskede med Skorpioner i det Øjeblik, de faa Statsskatterne at mærke. Ubehaget vil først melde sig hos dem, som faa en helt ny Skat, nemlig Indkomstskatten til Staten, men dernæst ogsaa hos hele det lille Hartkorn, som i Virkeligheden ser, at det ingen Gavn har haft af hele denne Skatteomvæltning. Husmænd og Daglejere ville opdage, de toge fejl, naar de troede at skulle have nogen Fordel af Tiendeloven og Gammelskattens Ophævelse. Jeg erindrer en Diskussion i Nationaløkonomisk Forening. Der var en Husmand importeret, hvis Opgave var at staa op for sammen med det ærede Medlem for Bornholm (Blem) at vidne om, at Husmændene vare saa glade og lykkelige ved Tiendeloven. Hans Tiende beløb sig til vistnok 50 Øre, og hans aarlige Gevinst ved Tiendeloven til 12½ Øre. Jeg tror, at han, naar han opdager de ny Byrder, der paa andre Steder paalægges ham, ikke vil blive slet saa glad ... (Anders Nielsen: Hvor meget kommer han til at svare i Statsindkomstskat eller paa anden Maade?) ... Ja, jeg tør ikke inklade mig paa at regne omkap med det ærede Medlem.

Dertil kommer, at selve Indkomstskatteloven altid vil volde en vis Uvillie, al den Stund den vender — for at bruge et Udtryk, jeg nok maa citere, af den førnævnte Landstingsmand, den tunge Ende — ikke, som han sagde, hverken opad eller nedad, men derimod mod alle Mellemindtægterne. Det er dem, der ere blevene ramte af denne Progression i ganske enorm Grad, medens de store Indtægter ere slupne ganske godt fra det. Jeg